

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

w sprawie z powództwa M. P.
przeciwko Gminie Niegowa
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 20 lutego 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 17 września 2020 r., sygn. akt I ACa 1048/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od M. P. na rzecz Gminy Niegowa 2700 zł (dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 września 2020 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z 17 czerwca 2019 r. w ten sposób, że zobowiązał pozwaną Gminie Niegowa do złożenia oświadczenia woli o kupnie określonej w sentencji nieruchomości od powoda M. P.

Od wyroku Sądu drugiej instancji powód wniósł skargę kasacyjną, wskazując na występowanie w sprawie zagadnienia prawnego sprowadzającego się do pytania, czy w przypadku występowania stanu opóźnienia w zawarciu umowy sprzedaży na podstawie art. 36 ust. 1-3 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (dalej: „u.p.z.p.”) po obu stronach przyszłej umowy (uprawnionego i zobowiązanego) oraz w sytuacji gdy zobowiązany (gmina)

pozostaje w zwłoce, zaś uprawniony w stanie opóźnienia, uprawnionemu należą się odsetki ustawowe za opóźnienie, o których mowa w art. 37 ust. 9 u.p.z.p., mimo faktu, że sam pozostawał w stanie opóźnienia.

Ponadto skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż wbrew ustalonemu stanowi faktycznemu nie zasądzono od pozwanej na rzecz powoda odsetek ustawowych za opóźnienie oraz wbrew istniejącym wątpliwościom zgłaszanym przez strony nie zasięgnięto opinii innego biegłego lub opinii uzupełniającej tego samego biegłego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżącego obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie ilości przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest przecież jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. Odwołanie się do tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga – jak wynika z orzecznictwa Sądu

Najwyższego – sformułowania tego zagadnienia z przytoczeniem wiążących się z nim konkretnych przepisów prawnych oraz przedstawienia argumentów świadczących o rozbieżnych ocenach prawnych (zob. m.in. postanowienie SN z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda. Skarżący wskazał na występowanie w sprawie zagadnienia dotyczącego odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 37 ust. 9 u.p.z.p.

W wyroku z 11 kwietnia 2014 r., I CSK 365/13, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zasadność dochodzonego roszczenia o odsetki za opóźnienie w wykupie nieruchomości wymaga, po dokonaniu odpowiednich ustaleń faktycznych, oceny na podstawie art. 37 ust. 9 u.p.z.p. Sądy *meriti* tej oceny dokonały. Sąd drugiej instancji wskazał, że brak podstaw do stwierdzenia, iż niedokonanie wykupu w terminie określonym ustawą miało miejsce wyłącznie z przyczyn leżących po stronie pozwanej, gdyż długotrwałe negocjacje co do ceny sprzedaży obciążają obie strony. Żadna ze stron nie przedłożyła notariuszowi wymaganych dokumentów ani nie stawiała się u notariusza w celu sporządzenia kontraktu, mimo zakończenia negocjacji dotyczących ceny za nieruchomość. Dlatego Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo o zasądzenie odsetek za opóźnienie. Zatem wskazane przez skarżącego zagadnienie prawne nie ma charakteru ogólnego, abstrakcyjnego, lecz dotyczy stanu faktycznego i ustaleń poczynionych w sprawie; nie spełnia zatem przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarga nie jest też oczywiście uzasadniona. Powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), strona powinna przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przez nią przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw kasacyjnych (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11); uzasadnienie tej przesłanki powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości”

zasadności skargi. Skarżący powołał się na tę przesłankę, kwestionując opinię biegłego K. S.. Tymczasem biegły ten w opinii podstawowej wskazał metodologię wyceny nieruchomości oraz dokumenty, które stanowiły podstawę wyliczenia jej wartości. W opinii uzupełniającej odniósł się do zarzutów skarżącego co do dokumentów stanowiących podstawę wyceny. Sądy *meriti* uznały opinię tego biegłego za miarodajny dowód w sprawie, mogący być podstawą rozstrzygnięcia co do ceny wykupu nieruchomości. Sąd drugiej instancji uznał, że niezadowolenie skarżącego z treści opinii biegłego co do wartości nieruchomości, nie jest wystarczającą przesłanką do dopuszczenia dowodu z opinii kolejnego biegłego.

Należy podkreślić, że sąd nie ma obowiązku przeprowadzania dowodu z opinii dalszych biegłych czy opinii instytutu tylko dlatego, że złożona przez biegłego opinia jest dla strony niekorzystna, jeżeli nie ma żadnych merytorycznych podstaw do jej kwestionowania (zob. m.in. postanowienia SN z 28 listopada 2000 r., I CKN 962/98, i z 28 sierpnia 2000 r., III CSK 98/08). Zatem skarga kasacyjna nie spełnia przesłanek również z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.